

De Heere is en blijft de Bewaarder van Zijn Kerk

Lezen: Lukas 22:31-34 en 54-62

Zingen:

Ps. 32:4

Ps. 121:2

Ps. 130:2,4

Ps. 48:6

Ps. 89:15

Dordtse Leerregels Hoofdstuk 5, paragrafen 7 en 8

7.

Want eerstelijck, in zulk vallen bewaart Hij nog in hen dit Zijn onverderfelijck zaad, waaruit zij wedergeboren zijn, opdat het niet verga, noch uitgeworpen worde. Ten andere vernieuwt Hij hen zekerlijck en krachtiglijck door Zijn Woord en Geest tot bekering, opdat zij over de bedreven zonden van harte, en naar God bedroefd zijn; vergeving in het bloed des Middelaars, door het geloof, met een verbroken hart, begeren, en verkrijgen; de genade van God, Die nu met hen verzoend is, wederom gevoelen; Zijn ontfermingen en trouw aanbidden; en voortaan hun zaligheid met vrezen en beven des te naarstiger werken.

8.

Alzo verkrijgen zij dan dit, niet door hun verdiensten of krachten, maar uit de genadige barmhertigheid Gods, dat zij noch ganselijck van het geloof en de genade uitvallen, noch tot het einde toe in den val blijven of verloren gaan. Hetwelck, zoveel hen aangaat, niet alleen lichtelijck zou kunnen geschieden, maar ook ongetwijfeld geschieden zou. Doch ten aanzien van God kan het ganselijck niet geschieden; dewijl noch Zijn raad veranderd, noch Zijn belofte gebroken, noch de roeping naar Zijn voornemen herroepen, noch de verdienste, voorbidding en bewaring van Christus krachteloos gemaakt, noch de verzegeling des Heiligen Geestes vrijdeld of vernietigd kan worden.

Vanmiddag gaat het over de Heere als de Bewaarder van Zijn Kerk, naar aanleiding van paragraaf 7 en 8 van Hoofdstuk 5 van de Dordtse Leerregels. Wat gebeurde er nadat Simon Petrus zijn Meester tot driemaal toe had verloochend? Er gebeurden drie dingen. In de eerste plaats kraaide de haan voor de tweede keer door de stille nacht, en Simon Petrus hoorde het. In de tweede plaats keek de Heere Jezus, Die veroordeeld was tot de kruisdood, Zijn diepgevalen kind aan, diep in de ogen, en Simon Petrus zag dat. En in de derde plaats werd Simon Petrus indachtig het woord des Heeren. Dat wil zeggen dat de Heilige Geest de woorden van de Heere Jezus, die Hij eerder gesproken had, in de herinnering bracht, zodanig dat Simon Petrus die woorden verstond.

Wat waren die woorden dan? Dat waren allereerst waarschuwendende woorden: *Simon, Simon, de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe. Ja, Ik zeg u, Petrus, de haan zal heden niet kraaien, eer gij driemaal zult verloochend hebben, dat gij Mij kent.* Wat moet dat diep gesneden hebben in het hart van Simon Petrus? Mijn Meester had gelijk. Het is gebeurd. Ik ben diep gevallen in de zonde, precies zoals mijn Meester het gezegd heeft. En hij weende zeer.

Maar de Heere had nog iets gezegd tegen Simon Petrus, wat de Heilige Geest ook indachtig maakte bij hem. Iets wat hij werkelijk niet meer kon geloven. Iets wat werkelijk onmogelijk voor hem geworden was. Maar wel iets waarmee de Heere hem, diepgevallen zondaar, vasthield en bewaarde bij de genade die Simon toch ontvangen had. Wat was dat woord dan? *Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broeders.* Ik heb voor u gebeden. Nee, de Heere Jezus had niet tegen hem gezegd: Simon, Ik ga voor je bidden als het zover is, of Ik zal voor je bidden als je gevallen bent. *Ik heb gebeden.* Ik heb al gebeden, Simon, dat uw geloof niet zal ophouden. En daarom, daarom alleen is die diepgevallen Simon Petrus niet omgekomen, maar werd hij bewaard in de kracht Gods. Ondanks zijn diepe val in de zonde bleef de Heere zijn Bewaarder.

Daar gaat het nu vanmiddag over, in paragraaf 7 en 8 van Hoofdstuk 5 van de Dordtse Leerregels. Daarom schrijven we als thema boven de prediking: **De Heere is en blijft de Bewaarder van Zijn Kerk.**

We letten op twee gedachten.

1. De eerste gedachte is de weg waarin dit ervaren wordt, en dan zullen we ontdekken dat die weg de weg is van de drie stukken.
2. De tweede gedachte is de grond waarop dit vastligt, en dan zullen we ontdekken dat dat de Drie-enige God is. Het gaat dus deze middag over de Heere. Hij is en blijft de Bewaarder van Zijn Kerk. We overdenken de weg waarin dit ervaren wordt en de grond waarop dit vastligt.

1. De weg waarin dit ervaren wordt

Er is geen afval der heiligen. O, de Dordtse vaders hebben zich zo gedrongen gevoeld om dit steeds weer duidelijk te maken op grond van het Woord van God. Daarom hebben ze het niet bij één keer gelaten, maar meerdere keren benadrukken ze dat er geen afval der heiligen is. In paragraaf 3 hebben ze beleden: *Maar God is getrouw, Die hen in de genade, hun eenmaal gegeven, barmhartiglijk bevestigt en ten einde toe krachtelijk bewaart.* In paragraaf 4 herhalen ze het bijna letterlijk: *De macht van God, waardoor Hij de ware gelovigen in de genade bevestigt en bewaart, is meerder dan de macht van het zondige vlees.* En ook in paragraaf 6 horen wij diezelfde klanken: *Want God, Die rijk is in barmhartigheid, neemt, naar Zijn onveranderlijk voornemen der verkiezing, de Heilige Geest van de Zijnen, ook zelfs als zij droevig vallen, niet geheel weg.*

Kijk, en die rijke vertroosting komen we nu ook weer tegen in paragraaf 7: *God bewaart in de ware gelovigen dit Zijn onverderfelijk zaad, waaruit zij wedergeboren zijn, opdat het niet verga noch uitgeworpen worde.* Jawel, de Heere is en blijft de Bewaarder van Zijn Kerk. Hij geeft zaligmakende genade, Hij bevestigt de zaligmakende genade en Hij bewaart bij die zaligmakende genade, zelfs als de ware gelovigen elke dag struikelen in de zonden. Ja, zelfs als een kind van God zo ver zou komen dat het in een grote zonde valt, dan nog raken ze de genade, die eenmaal in de ziel gelegd is, nooit en te nimmer kwijt.

O ja, we hebben het wel gehoord, het blijft wel waar: als een ware gelovige na ontvangen genade in een zonde valt, ja, dan brengt hij zichzelf in een verschrikkelijke toestand. Hij vertoort God zeer over een grove zonde, hij ervaart dat hij des doods schuldig is, hij bedroeft de Heilige Geest, hij raakt voor een tijd de oefeningen van het geloof kwijt, hij verwondt zijn geweten en hij verliest ook voor een tijd het gevoel van Gods genade. Dat overkwam inderdaad David in het Oude Testament en Simon Petrus in het Nieuwe Testament. Deze twee personen worden altijd direct als voorbeeld gebruikt als het erover gaat. Maar we zouden nog wel een paar voorbeelden in de Schrift kunnen

noemen van wat toch wel grote zonden zijn geweest. Wat dacht u van Abraham, die loog tegen de koning van Egypte? Wat dacht u van Salomo met die duizend vrouwen, die neer knielde voor de afgoden van die vrouwen? Wat dacht u van Hizkia, die na ontvangen genade weer prat ging op zijn rijkdom? Of Job, die zijn geboortedag vervloekte? Of Mirjam, die in opstand kwam tegen haar broer Mozes? Of Saraï, die zei: Abraham, je moet maar met Hagar trouwen, dan kunnen we op die manier wel een kind verwekken en kan God Zijn beloften vervullen? Wat een zonde toch. Wat zijn toch Gods kinderen in zichzelf, als de Heere hen maar een ogenblik aan zichzelf zou overlaten?

En toch geen afval der heiligen. Waarom niet? Omdat God in Zijn kinderen dat onverderfelijke zaad van de wedergeboorte gelegd heeft. En waar Hij het gelegd heeft, daar bewaart Hij het. Waar Hij eenmaal dat zaad van de wedergeboorte gezaaid heeft en tot ontkieming gebracht heeft, zal het nooit en te nimmer meer vergaan. Wat is dat Bijbels, wat is dat heerlijk naar Gods Woord. Ik lees in 1 Johannes 3 vers 9: *Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet; want Zijn zaad blijft in hem, en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.* Hoe duidelijk laat het Woord van God zien dat degenen die wedergeboren zijn, dat blijven tot in de eeuwigheid.

Daarom is het zo verbazingwekkend en tegelijkertijd zo verschrikkelijk als je dan ziet wat de remonstranten leerden. Zij meenden dat als iemand wedergeboren was en hij viel daarna in een grote zonde, dat hij zijn wedergeboorte kwijtraakte. Dat hij weer was alsof hij nooit wedergeboren was. En daarom is er een tweede wedergeboorte nodig. En als ze na die tweede wedergeboorte opnieuw in de zonde zouden vallen, raken ze ook die tweede wedergeboorte kwijt en zou er zelfs een derde wedergeboorte nodig zijn. Maar dat is een arm evangelie. Dan kun je nooit zeker zijn van je zaligheid. Dan kun je nooit zeker zijn van dat goede werk dat de Heere in je hart begonnen is. En dan kun je nooit zeker zijn dat er straks een eeuwige verlossing wacht voor al Gods kinderen.

Maar wat een wonder dat het bij God vandaan zo anders is. Wat is dat toch een heerlijke boodschap: wie eenmaal wedergeboren is, blijft het tot in de eeuwigheid. Al val je daarna in een grote zonde, al moet je strijden elke dag met de overgebleven zonden die er nog zijn, het wonder van de wedergeboorte raakt de wedergeborene nooit meer kwijt. Want de Heere is en blijft de Bewaarder van Zijn Kerk. En dat zullen de ware gelovigen dan ook steeds weer ervaren, dat de Heere de Bewaarder is van Zijn Kerk, ook als ze vallen in zonde.

Hoe gaan die ware gelovigen dat dan ervaren, dat de Heere die grote Bewaarder is van Zijn gewerkte genade? Nou, in het tweede deel van paragraaf 7 hebben de Dordtse vaders dat uitgelegd en verklaard: *Ten andere vernieuwt Hij hen zekerlijk en krachtiglijk door Zijn Woord en Geest tot bekering.* Het gaat er in de eerste plaats natuurlijk over ware gelovigen die na ontvangen genade in een grove zonde gevallen zijn, zoals we het ook in de vorige paragraaf tegengekomen zijn. Maar tegelijkertijd zullen al Gods kinderen herkennen wat er in het tweede deel van paragraaf 7 beleden wordt. Want na de eerste bekering volgt toch altijd nog de dagelijkse bekering, totdat ze opgenomen worden in de hemelse heerlijkheid.

Hoe beschrijven nu onze Dordtse vaders de weg van de bekering in het leven van de gelovigen, en dan in het bijzonder als ze na ontvangen genade in een grote zonde zijn gevallen? Nou, luister maar wat zij belijden: *Ten andere vernieuwt Hij hen zekerlijk en krachtiglijk door Zijn Woord en Geest tot bekering.* En dan komt het: ten eerste, *opdat zij over de bedreven zonde van harte en naar God bedroefd zijn*; ten tweede, *dat zij de vergeving in het bloed van de Middelaar door het geloof met een verbroken hart begeren en verkrijgen, en de genade van God, Die nu met hen verzoend is, wederom gevoelen*; en ten derde, *dat zij Zijn ontferming en trouw aanbidden en voortaan hun zaligheid met vrees en beven des te naarstiger werken.*

In deze belijdenis, dat tweede stuk van paragraaf 7, komen feitelijk het antwoord tegen van vraag 2 uit de Heidelbergse Catechismus, waar de onderwijzer vraagt: *Hoeveel stukken zijn u nodig, opdat gij in dezen troost zaliglijk leven en sterven moogt?* En het antwoord is overduidelijk: *Drie stukken. Ten eerste, hoe groot mijn zonden en ellende zijn. Ten andere, hoe ik van mijn zonden en ellende verlost word. Ten derde, hoe ik Gode voor zulk een verlossing zal dankbaar zijn.*

Gemeente, het is niet de eerste keer dat u door middel van de prediking in aanraking komt met deze drie stukken. En de Heere wil dat het vanmiddag nog een keer gepredikt wordt, al is het uit een heel ander belijdenisgeschrift, namelijk de Dordtse Leerregels. Ik zou haast willen zeggen: ga u en ga jij er maar eens biddend voor zitten, of je er nu door genade iets van kennen mag. Want als je nu nog onbekeerd bent, gemeente, dan wordt vanmiddag de weg u opnieuw voorgehouden. Die ene weg die God bepaald heeft, waarin je nu die enige troost, beide in leven en sterven, in je bezit kan krijgen. Dat is de weg van de lessen van deze drie stukken. En wie wedergeboren is, die zal in dit onderwijs nooit uitgeleerd raken. Elke keer in het leven van Gods kinderen komen aspecten, je zou het kunnen zeggen, van deze drie hoofdvakken op de school van de Heilige Geest steeds weer terug.

En als er een wedergeborene zou zijn, een ware gelovige zou zijn, die inderdaad zoals een David of een Simon Petrus in een grote zonde zou vallen, dan kan hij alleen maar in deze weg weer het vriendelijke Aanschijn van God in Christus gaan ondervinden, ontdekken en beleven. Nu ga ik aan de hand van de diepe val van David deze middag u eens tonen hoe hij in de weg van deze drie stukken toch weer de gemeenschap met de Heere verkregen heeft, om te laten zien dat het ook echt Bijbels is dat je in diezelfde weg weer opnieuw met God in het reine kan komen.

We weten hoe David diep gevallen is in de zonden met Bathseba, een overbekende geschiedenis. En nadat hij zo zwaar gezondigd had tegen God na ontvangen genade, zond de Heere Zijn knecht Nathan. Als een scherpe pijl moest Nathan een pijl afschieten op het bevulde hart van David: *Gij zijt die man.* En de vrucht van die korte, scherpe preek vinden wij verwoord in de Psalmen 51 en 32, die David daarna heeft mogen dichten. Met deze twee psalmen laat David in zijn hart kijken. En dan laat David duidelijk zien hoe hij inderdaad in de weg van deze drie lessen weer in het reine gekomen is met zijn God.

O, wat komt in deze twee boetepsalmen helder openbaar dat David na zijn diepe val in de zonden niet geschorst is van de school van vrije genade, maar dat hij daar een leerling mocht blijven en dieper dan ooit onderwezen werd hoe groot zijn zonde en ellende waren, maar ook hoe hij van die zonde verlost is geworden en hoe hij de Heere voor die verlossing zo hartelijk dankbaar is geworden.

De eerste vrucht die we dan bij David openbaar zien komen, nadat Nathan tot hem gekomen was, is dat hij over die bedreven zonde van harte bedroefd geraakt is naar God, in overeenstemming met God. God hoorde hem belijden met een verbroken en verslagen hart: *Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij. Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, wat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten. Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.* Hoor David het zingen: *O Heere, ik bekende aan U oprecht mijn zonde, En ik verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden; Maar ik beleed, na ernstig overleg, Mijn boze daden.* Daar heb je de eerste vrucht.

Dan de tweede vrucht: hij begeerde met een verbroken hart en verkreeg door het geloof vergeving in het bloed van de Middelaar en de gevoelige genade van God, Die met hem verzoend was. Komen we dat ook niet duidelijk tegen in die twee boetepsalmen? O, wat begeerde David dat ook deze zonden vergeven zouden worden. Ja, wat begeerde hij toch dat ook de erfzonden waarin hij

geboren en ontvangen was, genadiglijk vergeven zouden worden. Hoor zijn begeerte als hij zegt: *Zijt mij genadig, o God, naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit naar de grootheid Uwer barmhartigheden. Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw. Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, en delg uit al mijn ongerechtigheden.*

Hoor je de begeerte? Hier is niet iemand aan het woord die aan het begin van de bekering staat. Hier is een menskind, een kind van God, aan het woord die na ontvangen genade zo diep gevallen is en die de genade van de vergeving kwijtgeraakt is. Maar vanuit de diepte van zijn lendenen opnieuw begeert om de kracht van het bloed te mogen ervaren, om opnieuw de troost van de vergeving der zonden te mogen genieten. O, wat begeerde David dat. En hij heeft zijn wens verkregen. En dat deed hem in verwondering zingen: *Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven, Die van de straf voor eeuwig is ontheven; Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlakt, Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt; Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren, Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren.* Dat is de tweede vrucht die hier genoemd wordt.

En waar een zondaar, en waar een kind van God dit bij vernieuwing en dieper mag ondervinden, daar zal ook opnieuw en dieper de dankbaarheid geboren worden in de ziel. En dat is toch de derde vrucht die hier genoemd wordt. David heeft het ook ervaren, Gods ontfermingen en trouw, en die heeft hij mogen aanbidden en hij begeerde voortaan, wat betreft zijn zaligheid, met vrezen en beven des te naarstiger werkzaam te zijn. Ook dat heeft David oprecht beleden in die twee Psalmen 51 en 32. O, hij kwam diep in het stof terecht. En toen hij opnieuw, nog dieper, de vergeving der zonde heeft mogen ontvangen en beleven, toen mocht hij nog dieper als ooit tevoren zijn God aanbidden.

O, hoor eens wat hij zegt in Psalm 51: *Geef mij weder de vreugde Uws heils, en de vrijmoedige geest ondersteune mij. Zo zal ik de overtreders Uw wegen leren, en de zondaren zullen zich tot U bekeren. Verlos mij van bloedschulden, Gij God mijns heils; zo zal mijn tong Uw gerechtigheid vrolijk roemen. HEERE, open mijn lippen; zo zal mijn mond Uw lof verkondigen.* En in Psalm 32 hoor ik hem zeggen: *Hierom zal U een ieder heilige aanbidden in vindenstijd.*

O, in die ogenblikken, gemeente, zou David nooit meer in zo'n grove zonde willen vallen. En met vrezen en beven begeerde hij om bij die geschonken zaligheid te mogen blijven. Daarom bidt hij het ook: *Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest.* En aan het einde van Psalm 51 horen wij het hem zeggen: *Want Gij hebt geen lust tot offeranden, anders zou ik ze U gegeven hebben; in brandoffers hebt Gij geen behagen. De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.*

Kijk, gemeente, in die weg, en wat sluit het aan bij dat tweede deel van paragraaf 7, in die weg werd de gevallen David weer hersteld. In die weg ervaart hij opnieuw en dieper dat de Heere zijn Bewaarder was en, o wonder van genade, bleef. En in die weg was het zijn hartelijke wens: *Rechtvaardig volk, verheft uw blijde klanken; Verheugt in God, naar waarde nooit te danken; Zing vrolijk, roem Zijn deugden alle tijd, Gij, die oprecht van hart en wandel zijt.*

Nee, gemeente, u begrijpt natuurlijk wel dat dat geen verdienste van David zelf was. Dit kwam allemaal niet bij David zelf vandaan, toen hij in deze weg weer in de gemeenschap, op grond van het Offer, met God hersteld werd. Nee, de grond lag buiten David. Het was enkel en alleen het werk van een Drie-enige God. En in de Drie-enige God daar ligt nu de grond waarop zijn bewaring vastligt. Dat gaan we in onze tweede gedachte overdenken.

2. De grond waarop dit vastligt

Ja, dat de ware gelovigen mogen volharden in het geloof, hebben ze inderdaad niet te danken aan zichzelf, maar het is de genadige barmhartigheid van God dat niet één van Zijn kinderen geheel van het geloof kan afvallen en uit de genade kan vallen, ook als ze dagelijks in de zonde vallen en struikelen, en zelfs niet als ze in een grote zonde zouden vallen. Het is daarom ook aan Gods genadige barmhartigheid te danken dat een kind van God dat in een grote zonde valt, niet tot het einde van zijn leven in die zonde blijft liggen en alsnog verloren zou gaan.

O ja, als het nu eens van zichzelf moest afhangen, dan zou er wel sprake zijn van een afval der heiligen. Hoe gemakkelijk kan ook een kind van God weer vallen in de zonde, toegeven aan de zonde? En als het gebeurd is, soms zelfs in een grote zonde, dan kunnen ze zichzelf onmogelijk uit die val weer oprichten en zichzelf herstellen. Ze zouden dan nog, als het van henzelf zou moeten afhangen, in hun zonde gestorven zijn en alsnog verloren gaan. Maar nee, dat gebeurt niet. Dat zal nooit gebeuren.

En nu ga ik u iets prediken, gemeente, en ik hoop zo dat je grote gedachten mag krijgen van de Drie-enige God, Die instaat voor de zaligheid van Zijn Kerk. Want in Hem, in de Drie-enige God, ligt nu de zaligheid vast: in de Vader, in de Zoon en in de Heilige Geest. Hoor maar wat onze Dordtse vaders daar zo rijk over beleden hebben: *Toch ten aanzien van God de Vader kan het ganselijk niet geschieden, terwijl nog Zijn raad veranderd, nog Zijn beloften gebroken, nog Zijn roeping naar Zijn voornemen herroepen kan worden; en ten tweede, nog de verdiensten en de voorbeding en de bewaring van Christus krachteloos gemaakt kan worden; en dan de derde grond, nog de verzegeling des Heiligen Geestes verijdeld of vernietigd kan worden.*

Kwamen wij in paragraaf 7 de weg van de drie stukken tegen, waarin de Heere dan een mensenkind herstelt, hier in paragraaf 8 horen wij dat de Heere, Die de Bewaarder is en blijft van Zijn Kerk, de Drie-enige God is. En elk van deze drie goddelijke Personen staat er nu voor in dat de zondaar, die wedergeboren wordt, nooit meer, nooit meer uit Zijn gemeenschap en genade kan vallen. Al heb je het duizendmaal verdiend als je weer zondigt, het zal niet gebeuren. Want de zaligheid van iemand die wedergeboren is, ligt allereerst vast in de raad en de belofte en de roeping van de Vader; vervolgens ligt die zaligheid vast in de verdiensten, in de voorbede en de bewaring van de Heere Jezus; en tenslotte ligt de zaligheid vast in de verzegeling van de Heilige Geest.

O, gemeente, nu betreden wij heilige grond. Nu mag ik een Drie-enige God gaan prediken. Laten we nu eens biddend gaan luisteren hoe vast de zaligheid ligt van Gods kinderen in een Drie-enige God. Dan wil ik eerst die onbekeerde zondaar aanspreken vanmiddag. Wat ben je toch arm en ellendig, wat ben je toch rampzalig, omdat je met deze Drie-enige God niet verzoend bent. Ik roep je op: ga toch uit tot Hem, ga met Zijn Woord uit tot Hem en smeeek of je Hem mag leren kennen zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft. Je mag toch de Namen van een Drie-enige God aan je voorhoofd dragen. Vanmorgen is het weer zichtbaar gepredikt in het midden van de gemeente. En waar je niets hebt dan zonde en ongerechtigheden, waar moet je anders heen om zalig te kunnen worden dan bij een Drie-enige God, Die het in het uur van je doop heeft laten horen: *Ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.*

En als je nu zo van verre staat en je bent zo'n bekommerde zondaar, dan wil ik je nog meer aandringen om tot die troon der genade te komen, om geholpen te worden ter bekwame tijd. Om dan maar diep je knieën te buigen en te bidden tot die Drie-enige God: leer mij U toch te kennen. Om het dan maar met die woorden van de Avondzang te zeggen: *O Vader, dat Uw liefde ook mij*

zou blijken; O Zoon, maak ook mij Uw beeld gelijk; O Geest, zend toch Uw troost mij neer; Want Drie-enige God, U alleen zij al de eer.

En u, kind van God, die de Drie-enige God heeft leren kennen, die geleerd heeft hoe vast je zaligheid ligt in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, o, dat je deze middag weer eens verwonderd mag raken. En dat het deze middag weer eens mag gaan zingen in je hart: *O, hoe groot is het goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen.*

Zie op God de Vader. Uw zaligheid ligt vast in Zijn raad, in Zijn belofte, in Zijn roeping. Van eeuwigheid heeft de Vader gedachten des vredes over u gehad, kind van God. Hij begeerde van eeuwigheid u zalig te maken. Hij heeft je naam geschreven met al die andere namen van die ontelbare scharen in het boek des levens des Lams. Hij heeft van eeuwigheid besloten om u, diepgevallen zondaar, zalig te maken en heeft daar samen met Zijn geliefde Zoon en de Heilige Geest over gesproken in de raad des vredes. Dat is dat eeuwige raadsbesluit. En hoor nu eens tot uw troost, al ben je misschien in een grote zonde gevallen, wat de Vader over die raad van Hemzelf gezegd heeft: *Mijn raad zal bestaan, Ik zal al Mijn welbehagen doen.* Mijn raad is onveranderlijk en nooit, nooit zal Ik een van de namen van Mijn kinderen uit Mijn levensboek wissen.

En daarom kunt u het zingen, o ware gelovigen in ons midden: *Maar des HEEREN wijze raad houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht; niets kan Zijn hoog besluit ooit keren; het blijft van geslachte tot geslacht. Zalig moet men noemen, die hun Maker roemen als hun HEERE en God; het volk, door Hem tevoren gunstig uitverkoren tot Zijn erf en lot.*

Ja, wat nu de Vader in Zijn raad besloten heeft, dat heeft Hij in Zijn Woord bekendgemaakt. Daarom is Hij gekomen met de beloften van het evangelie. En die beloften gaat Hij heel persoonlijk maken. Hij gaat door Zijn Geest persoonlijk plaatsmaken voor de beloften waarmee Hij de zaligheid heeft beloofd. En Hij werkt door de Heilige Geest het ware geloof in het hart van Zijn Kerk, zodat ze het gaan geloven: dit beloftewoord geldt mij. Daarmee zal een ware gelovige gaan bekennen: nu is de Heere Zijn belofte aan mij kwijt.

En wat een wonder als de Heere dan steeds weer terugkomt op dat gesproken woord en dat Hij het steeds weer betoont dat Hij geen man is, die liegen zou, nog eens mensenkind dat het Hem berouwen zou. *Zou Hij het zeggen en niet doen? Zou Hij spreken en het niet bestendig maken? O, Zijn beloften zijn waar, ja en amen in Christus Zijn Zoon. En Hij zal Zijn beloften zekerlijk vervullen.*

O ja, dan weet ik het wel. Dan kunnen er tijden zijn in het geloofsleven dat het geloof kan verzwakken, dat het geloof zo klein kan worden, dat je gaat denken dat God Zijn beloften niet meer vervult. Zeker als je struikelt in een zonde, of als je na ontvangen genade in een grote zonde valt en de Heere Zich voor een poosje stil gaat houden. Dan kun je overal mee vastlopen. En dan ontstaan de verzuchtingen van binnen in je hart: *Zouden Zijn beloftenissen verder haar vervulling missen? Maar o, als de Heere dan toch weer terugkomt op die onfeilbare beloften en Hij doet het weer geloven dat Hij nooit afstand zal nemen van Zijn beloften en dat Hij Zijn beloften zeker zal vervullen, dan wordt dat zo groot. Dan kun je met de dichter zingen: Uw macht is groot, Uw trouw zal nooit vergaan; Al wat Gij ooit beloofd hebt, zal bestaan.*

Ziet u wel hoe vast de zaligheid ligt in een belovende Vader? En dan wordt er ook nog over roeping gesproken. Als de Heere zaligmakend een mens roept, zoals bijvoorbeeld Abram uit Ur der Chaldeeën, dan kan zo één nooit meer verloren gaan. Want de genadegiften en de roeping van God zijn onberouwelijk. Daar komt de Heere nooit meer op terug. Ziet u hoe vast de zaligheid van

Gods kinderen ligt bij God de Vader? En is dat niet een troost als ze dagelijks struikelen in velen en zelfs als enkelen in grote zonden vallen?

Maar niet minder ligt de zaligheid vast in de Heere Jezus. En er worden ook drie dingen genoemd hier in paragraaf 8: Zijn verdiensten, Zijn voorbidding en Zijn bewaring. Ja, Christus heeft de zaligheid met Zijn bitter lijden en sterven verdiend. Met één Offer heeft Hij in eeuwigheid Zijn Kerk geheiligd. En Zijn bloed en Zijn gerechtigheden zijn de losprijs, anders geen. En dat Offer van de Heere Jezus is van eeuwige kracht. Dat bloed van de Heere Jezus is ook van eeuwige kracht.

En zou dat bloed, zou dat grote Offer aan het kruis van Golgotha gebracht, nu niet toereikend zijn als ook maar één van Zijn kinderen na ontvangen genade in de zonde zou vallen? Zouden Zijn kruisverdiensten dan echt tekort zijn? Zou Zijn bloed dan toch te weinig kracht hebben om ook de dagelijkse zonden van Zijn teerbemimde Kerk weg te kunnen nemen? Absoluut niet. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, wast en reinigt van alle zonden. O, wat ligt er een kracht in de kruisverdiensten van de Heere Jezus. Wat ligt er een eeuwige kracht in het bloed van de Heere Jezus Christus.

Jawel, Christus heeft eindelijk met Zijn dood en bloedstorting het nieuwe en eeuwige testament, het verbond van genade en de verzoening, besloten toen Hij zeide: *Het is volbracht*. En met dat kostbare bloed van de Heere Jezus, met dat kostbare Offer van Hemzelf, is Hij nu ten hemel gevaren. En is Hij verschenen voor het Aangezicht van Zijn Vader. En op grond van dat bloed is Hij de Voorspraak bij de Vader. En met Zijn voorbeden treedt Hij dag en nacht tussen Zijn Vader en Zijn Kerk op aarde. Hij leeft altijd om voor Zijn Kerk te bidden.

Weet u het nog, bij de inleiding van deze preek, hoe de Heere Jezus tegen Simon Petrus gezegd heeft: *Maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude*. Zo is Hij die biddende Hogepriester aan de rechterhand van Zijn Vader. En Hij houdt Zijn Kerk nauwkeurig in de gaten op aarde. En als Hij ziet dat Zijn kinderen struikelen in de zonde, als Hij ziet dat een van Zijn kinderen in een grote zonde valt, zelfs dan toont Hij Zijn doorboorde handen aan Zijn Vader en bidt op grond van Zijn kruisverdienste: Vader, nu valt weer een van Uw kinderen in de zonde. Vader, nu moet U weer in toorn ontsteken. Mijn bloed wordt nu op dit moment onrein geacht en die lieve Geest wordt bedroefd. Maar U hebt toch verzoening gevonden in Mijn bloed. Vader, vergeef het hun, want ze weten ten diepste niet wat ze doen. Want ook deze zonde, die nu bedreven wordt, is toch verzoend in Mijn bloed. Heilig ze in Uw Naam.

Wat een kracht ligt er in de voorbede van de Heere Jezus Christus voor het Aangezicht van Zijn Vader. En het derde wat hier genoemd wordt, is dat de Heere Jezus ook Zijn Kerk bewaart. En dat is ook zo'n grote troost, juist in de strijd van het leven. Want wie van de ware gelovigen is toch in staat om zichzelf te kunnen bewaren bij die verworven zaligheid? O, juist in de strijd tegen de zonde, of als ze vallen in de zonde, niet een van de ware gelovigen is bestand om zichzelf bij die genade te kunnen bewaren.

Maar Hij regeert daar in de hemel, Jezus Christus, Die niet alleen een Hogepriester is Die bidt, maar Die ook een eeuwige Koning is, Die Zijn ganse Kerk bewaart en beschut bij die verworven zaligheid. In Zijn handpalmen is Zijn ganse Kerk gegraveerd. In Zijn hart draagt Hij ze allemaal met Zich mee. En niets en niemand kan een van Zijn kinderen uit Zijn hand rukken, zelfs niet als ze vallen in een diepe zonde.

Weet u wat Gods kinderen tot een grote verwondering gaan ontdekken? Wat ooit Abigail eens zei tegen koning David, juist toen die koning David opnieuw een zonde wilde gaan doen. Toen zei

Abigaïl, die een middel in Gods hand was om David voor de zonde te bewaren: *De ziel van mijn heer is ingebonden in een bundeltje der levenden bij den HEERE, mijn God.*

Jongens en meisjes, weet je wat dat betekent? Vroeger in de Bijbel hadden sommige mensen dan eens iets heel kostbaars. Dat wilden ze absoluut niet kwijtraken. Ze wilden het zelfs niet in hun huis of in hun tent achterlaten. Stel je voor dat er een dief binnenkwam om dat kostbare sieraad bijvoorbeeld te stelen. En weet je wat ze dan deden? Dan deden ze dat sieraad in een klein doekje, dat bonden ze heel goed vast. En dan hadden ze een leren riempje, een leren touwtje gemaakt, en dat droegen ze om hun nek. En daaraan hing dat zakje met dat kostbare sieraad erin. En dat droegen ze onder hun kleding op hun hart.

En tegen die achtergrond zegt Abigaïl: *De ziel van mijn heer is ingebonden in een bundeltje der levenden bij den HEERE.* Met allemaal hoofdletters, dat is de Drie-enige Verbondsgod. Uw God, kind van God. Je zit in het hart van Christus. En Christus draagt als het ware op Zijn hart een bundeltje. Daar zit je in, daar kun je nooit meer uit, al zul je nog zo diep in de zonde vallen. Maar uit dat bundeltje kun je nooit meer uitvallen. Is er een veiliger plaats dan daar? Hoe vast ligt de zaligheid van Gods kinderen in de bewaring van Christus!

En als daar iets van ervaren wordt door het geloof, dan zegt de Kerk in het geloof: *Gelooft zij den God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die, naar Zijn grote barmhartigheid, mij heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden; Tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt, ook voor mij.*

Tenslotte ligt de zaligheid vast in de Heilige Geest. En wat doet de Heilige Geest? Hij verzegelt de genade die in het hart van de ware gelovigen is gewerkt. Wat betekent dat, de verzegeling des Heiligen Geestes? Nou, daar zou je wel tien preken over kunnen houden. Ik moet het kort houden en daarom wijs ik u vanmiddag alleen maar even op dat woordje ‘verzegelen’. En dat doe ik dan vanuit de Schriften, want wij komen dat woordje tegen in Efeze 1 vers 13. Daar staat dat Gods kinderen verzegeld worden met de Heilige Geest der belofte. En er wordt een heel mooi woord gebruikt in het Grieks dat vertaald is met verzegelen. Dat betekent eigenlijk: omheinen, iets sluiten, iets afsluiten.

Laat ik even dat woord ‘omheinen’ nog wat duidelijker uitleggen. Stel dat je een stukje land wil omheinen met een hek, dan begin je ergens en je gaat heel dat land om, totdat je weer terugkomt op het punt waar je met dat hek begonnen bent. En rondom die tuin of dat land is dan een omheining gekomen. Iets is afgesloten, een kring geworden. Die gedachte zit achter dat woord ‘verzegelen’. En wat doet de Heilige Geest nu? Die gaat het genadewerk in het hart van een gelovige sluitend maken, passend maken, afmaken.

En wat wordt daar nu mee bedoeld? Nou, door de prediking van het Woord gaat Hij het geloof werken in het hart van een zondaar. Door dat geloof worden de beloften van de vergeving der zonden en de aanneming tot kinderen en het eeuwige leven toegeëigend. En bij het geloof in die beloften voegt de Heilige Geest de verzegeling. Dat betekent: die beloften gaat Hij vervullen. En wie nu geroepen wordt tot de gemeenschap met Christus, wie nu wedergeboren wordt door de Heilige Geest, zal op Gods tijd en op een ordelijke weg vergeving van zonden ontvangen, aangenomen worden tot kinderen van God en een recht ontvangen op het eeuwige leven.

En kijk, gemeente, dat is nu bijzonder, het werk van de Heilige Geest om dat te verzegelen. Hij zal Zijn Kerk de troost schenken dat ze niet meer van zichzelf zijn, maar dat ze het eigendom van Christus geworden zijn, Die met Zijn bloed Zijn Kerk tot Zijn eigendom gekocht heeft. En hoe zullen

Gods kinderen dat weten? Door de Heilige Geest, Die in Christus woont, maar ook in het hart van de wedergeborene woont.

En weet u, als een zondaar nu mag leren geloven dat hij het eigendom van de Heere Jezus geworden is, dan wordt je weer teruggebracht op de plaats waar je vandaan gelopen bent. Beter gezegd, dan word je teruggebracht bij een Persoon bij Wie je weggelopen bent, en dat is God de Vader. En zie, dat is nu het werk van de Heilige Geest. Hij maakt dat werk in het hart van een zondaar sluitend. Hij brengt de zondaar tot het geloof in Christus. En door het geloof in Christus brengt Hij een zondaar in de verzoening met God. En wie met God verzoend is, is weer een kind van de Vader. En dat verzegelt de Heilige Geest.

Wat een rijkdom. Hoe vast ligt de zaligheid van een ware gelovige. Echt waar, niets en niemand kan die zaligheid ooit tenietdoen. Want deze God is onze God. Hij is ons deel, ons zalig lot. Door tijd nog eeuwigheid te scheiden, ter dood toe zal Hij ons geleiden.

Amen.